

να επέμβη εἰς τῶν ἀνυπάνδρων τὴν τυχοῦσαν κληρονομίαν τῶν γεννητόρων των.

Εἰς τὸ Ζ' ὑπάρχει τοπικὴ συνήθεια, ὅτι δὲν δύνανται οἱ ἀδελφοὶ νὰ προικίσω-
σιν ὡς γονεῖς τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ λαμβάνει καὶ αὕτη μερίδιον ἐξίσου μὲ τοὺς
ἀδελφούς.

Εἰς τὸ Η'. ὑπάρχει τοπικὴ συνήθεια ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐξουσιάζει τὰ ἰδικά του κτή-
ματα, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ τῆς γυναικὸς του τὴν προῖκα δίχως τῆς αὐτῆς
συγκαταθέσεως.

Ἄπασαι αὗται αἱ συνήθειαι δὲν ὑπάρχουσι γραπταί, ἀλλὰ διὰ τῆς παλαιότητος.

Εὐπειθέστατοι

Οἱ Δημογέροντες

Γ. Βενέρης

Νικόλαος Α. Παρὸς

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Μήλῳ τῇ 3 7/βρίου 1833

Ὁ ἑπαρχος

(Τ.Σ.)

Γ. Λεβάντης

β

Ἀριθ. 17

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἐν Φολεγάνδρῳ

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Β. Γραμματείαν.

τῇ 20 Αὐγούστου

Ὁ ἑπαρχ. Εἰρηνοδίκης Φολεγάνδρου.

1833

Ἐλαβε τὴν ὑπ' ἀριθ. 854 τῆς Β. Γραμματείας ταύτης μετὰ τοῦ ἐσωκλείστου
ἀντιτύπου τῆς ὑπ' ἀριθ. 330 ἐγκυκλίου καὶ ἀπορεῖ ὅτι δὲν ἔλαβε καὶ τὴν προσταλεῖ-
σαν. Κατὰ συνέπειαν οὖν αὐτῆς ἐκθέτει τὰς ἀκολουθούσας πληροφορίες:

Εἰς μὲν τὸ πρῶτον ζήτημα, ὅταν ἀποθάνῃ τις ἀδιάθετος λαμβάνουν ἴσον με-
ρίδιον τὰ παιδιά του.

Εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα, οἱ γονεῖς ἀφίνουν ὅλην τὴν περιουσίαν των εἰς τὰ
τέκνα των, πλὴν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των.

Εἰς τὸ τρίτον ζήτημα δὲν ἠκολούθησε πώποτε εἰς τὴν Ν. ταύτην.

Εἰς τὸ τέταρτον ζήτημα, ὅταν τὸ ἀνδρόγυνον ἦναι ἄτεκνον καὶ ἀποθάνῃ ὁ εἰς
τῶν συζύγων, ἢ μὲ διάταξιν ἢ ἄνευ διατάξεως, καρποῦνται ὅλην τὴν περιουσίαν
ὁ ἐπιζῶν σύζυγος, ἕως οὗ νὰ δευτεροῦπανδρευθῇ καὶ ἂν ἐξ ἐναντίας δὲν ὑπανδρευθῇ,
καρποῦνται τὴν αὐτὴν περιουσίαν μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς.

Εἰς τὸ πέμπτον ζήτημα τὰ παιδιά ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ κληρονομοῦν καὶ τοὺς
δύο γονεῖς.

Εἰς τὸ ἕκτον ζήτημα ὑποχρεοῦται ἡ ὑπανδρευθεῖσα νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς μόνην
τὴν προῖκα της.

Εἰς τὸ ἑβδομον ζήτημα ἡ τοπικὴ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν γραπτὸν νόμον.

Εἰς τὸ ὄγδοον ζήτημα, συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον, ὅταν ὁμως τύχη ἀνάγκη περὶ ἀναγκαίων τῆς τροφῆς, ἐκποιοῦνται κτήματα, πλὴν μὲ τὴν κοινὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν δύο.

Διευθύνεται καὶ ἀντίγραφον τοπικῆς συνηθείας χρονολογούμενον τῇ 16 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1808¹, πρὸς πληροφορίαν της.

Εὐπειθέστατος

(Τ.Σ.) Ἰάκωβος Δεκαβάλες

9. ΑΜΟΡΓΟΥ

Ἀριθ. 4.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας
Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀμοργοῦ

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 330 διαταγῆς τῆς Γραμματείας ταύτης, ἐπισυνάπτονται αἱ τοπικαὶ συνήθειαι, ὅσαι μέχρι τοῦδε ἐπεκράτησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο ἀπὸ τοὺς προκριτοτέρους καὶ εἰδημονεστέρους τῆς νήσου ταύτης.

Τοπικαὶ συνήθειαι

Περὶ κληρονομίας

Ἀπόκρισις τοῦ 1 Ζητήματος

Ἡ συνήθεια τοῦ τόπου τούτου εἶναι ὅταν ἀποθάνῃ τις ἀδιάθετος τὰ μὲν ἀρσενικὰ λαμβάνουν τοῦ πατρός, τὰ δὲ θηλυκὰ τῆς μητρός, πλὴν οὐχὶ ἐξ ἴσου, ἀλλ' ὁ πρωτότοκος λαμβάνει τὰ πρωτοτόκιά του, δηλ. λαμβάνει περισσότερον κληρονομικὸν μερίδιον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὰ δὲ λοιπὰ ἀρσενικὰ μοιράζονται ἐξ ἴσου· τὸ αὐτὸ θεωρεῖται καὶ εἰς τὰ θηλυκὰ.

Ἀπόκρισις τοῦ 2 Ζητήματος

Ἡ συνήθεια τοῦ τόπου τούτου εἶναι οἱ γονεῖς χρεωστοῦν νὰ ἀφήνουν εἰς τὰς διαθήκας των κληρονόμους τὰ τέκνα των, καὶ δὲν ἔχουν ἄδειαν νὰ μεταθέσουν τὴν περιουσίαν των εἰς ἄλλους συγγενεῖς μακρυνότερους ἢ καὶ ξένους.

Ἀπόκρισις τοῦ 3 Ζητήματος

Ἡ τοπικὴ ἡμῶν συνήθεια εἶναι αὕτη· ἂν ἀποθάνῃ τις ἀδιάθετος τὸν κληρονομοῦν οἱ κατιόντες συγγενεῖς, ἂν δὲν ἔχῃ κατιόντας, τὸν κληρονομοῦν οἱ ἀνιόντες, ἂν δὲν ἔχῃ οὔτε ἀνιόντας τὸν κληρονομοῦν οἱ πλάγιοι, ὅταν ὁμως δὲν ἔχῃ κανένα

¹ Βλ. τοῦτο εἰς Δ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, Συλλογὴ τοπικῶν τῆς Ἑλλάδος συνηθειῶν (Ἀθήνησι, 1853), 183 καὶ εἰς Ι. καὶ Π. ΖΕΠΠΩΝ, *Jus Graecoromanum*, VII, 522.

